

Mšenští milovníci cyklistiky se vydali pokořit průsmyky ve Španělsku, Francii i Andoře (převzato z Mšenských novin č. 8/2007)

Počátkem července již tradičně zorganizoval nijak neorganizovaný Bike klub Mšeno vyjížďku na cyklisticky známé průsmyky. Tentokrát byly naším cílem průsmyky v Pyrenejích. Ze Mšena jsme vyrazili na 2 000 km dlouhou cestu třemi automobily v pátek 29. 6. 2007. Nabrali jsme ten správný směr – Praha, Rozvadov, Karlsruhe (mimochodem, právě zde v roce 1817 sestrojil Karl Drais první bicykl), Lyon, Toulouse do příjemného kempu, 30 km vzdáleného od známého poutního místa Lurdy, ve vesničce Saligos. I s prohlídkou středověkého opevněného městečka Carcassonne a krátkým spánkem cesta trvala 28 hodin.

Naším hlavním cílem bylo si vyjet 2 115 m vysoký průsmyk Tourmalet, který bývá často zařazován do některé etapy Tour de France. Naše strategie byla jasná: v případě dobrého počasí okamžitě vyrážíme. Štěstí nám přálo hned následující den po příjezdu a blankytně modrá obloha nás vyzvala ke své návštěvě. Skutečně, při výjezdu na průsmyky jedete neustále do nebe (a do kopce...). O jakou průsmykovou legendu mezi cyklisty jde, poznáváme záhy. Potkáváme poměrně velké množství cyklistů, a dokonce několik skupin i s doprovodnými vozy. Protože my také patříme mezi zkušené, neztrácíme se mezi nimi a vynikáme originálními dresy. Rozhodli jsme se totiž, že nebudeme dělat reklamu známým firmám, ale že si vyrobíme dresy podle vlastního návrhu a povežeme reklamu našich blízkých a laskavých sponzorů.

Po necelých 2 hodinách jízdy pořizujeme vrcholové snímky. Pěkně fouká, a tak se jdeme schovat do restaurace. Zde jsou zavěšeny fotografie z prvních ročníků Tour a skutečná historická jízdní kola tehdejších závodníků. Je až s podivem, s čím a po čem se dřív jezdilo. Např. před vynálezem přehazovačky byly různě velké pastorky na obou stranách zadního kola a závodník kolo prostě otočil. Prašná silnice byla zcela běžnou záležitostí a o hmotnosti kola se raději ani nezmiňují. Tehdejším jezdcům skutečně patří obdiv. Po krátkém občerstvení dokončujeme první, 105 km dlouhou etapu.

Další den při výjezdu na Col d'Aubisque nám počasí moc nepřeje, je chladno a nad námi se honí těžké mraky, občas sprchne. Také společnost nám nedělá tolik kolegů. Nahradili je obrovití kroužící orlosupi. Pozoruhodnou schopnost zvířat vycítit potravu na velké vzdálenosti je nám známa, ale vždyť my jsme živí a celkem v pohodě. Tak proč krouží kolem nás? Přece se nikdo se nechystá zkolabovat.

Při bufetu v restauraci na Col du Soulor nám hostinský, očividně rozradostněný naší návštěvou, půjčuje dalekohled a ukazuje důvod koncentrace dravců. Na protějším svahu ležela mrtvá kráva. Uklidnění a již bez létajícího doprovodu pokračujeme a na vrchol dojíždíme v mlze. Zde nastává další komplikace. V mlze nevidíme pasoucí se zvířata, a tak musíme opatrně. Srážka s krávou, oslem, kozou, ovčí či prasetem by mohla být osudná. Po 90 km nás svou teplou sprchou vítá kemp.

Třetí den se počasí umoudřilo a vyrazili jsme do „Španěl“ na Port de Boucharo. Tento průsmyk je sjízdný pouze z francouzské strany a silnice zde končí. Nicméně přejezd je zaznamenán a popsán naším mělnickým kolegou Třetinou. Na silničním kole je však vyloučený a na horském šílený. Při zpáteční cestě si znovu vychutnáváme ten pocit, jaké to je být současně na východě a západě zeměkoule. Cestou několikrát překračujeme nultý poledník. Odbočujeme k návštěvě

prstencového údolí, do kterého padá hned několik vodopádů – Cirque de Gavarnie. Půjčovnu oslíků nevyužíváme a jedeme po vlastní ose. Úžasná podívaná. Tento den končíme se 74 km.

Čtvrtý den odpočíváme při rovinaté etapě a navštěvujeme Lurdy. Abychom se vyhnuli poměrně silné dopravě, využíváme cyklostezky zbudované na drážním tělese. Lurdy nás zaskočily obrovským množstvím návštěvníků. Je zde prý hned po Paříži nejvíce hotelů ve Francii. Poblíž jeskyně, kde se sestře Bernadetě zjevovala Panna Marie, je doslova Babylón. Návštěvníci ze všech světových koutů. V průvodci se dočítáme, že zde ročně vyrobí a prodají 700 t svíček. Pro zapálené svíčky jsou zde vybudované speciální komory, kam lze vložit jakoukoli svíčku. Myslím skutečně jakoukoli, třeba 70 kg těžkou a 2 m vysokou. I ta se zde dá koupit za nějakých 400 euro. Po načerpání (prý zázračné) vody do zakoupených dóz vyrážíme zpět na pohodových 60 km. Připravujeme se na příští den, kdy máme naplánován přesun s malým zastavením.

Pátý den ráno balíme a vyrážíme jižněji, do Andorry. Cestou si však nenecháme ujít dvoutisícovku - 2 072 m vysoký Port de la Bonaigua. Nastupujeme na něj v městečku Vielha. Počasí je přímo skvělé, teploučko a jasno, silnice vynikající, provoz slabý. Prostě nádherný relax. Takhle si představuji Španělsko. Však tuto oblast má oblíbenou i španělská královská rodina. Na vrcholu pociťujeme oproti francouzským průsmykům rozdíl. Kromě krav a ostatních zvířat se zde pasou i koně a pivo je o poznání levnější. Dá se pořídit již za 2,50 euro. Po necelých 50 km nakládáme opět do aut a pokračujeme v započatém přesunu. Po přejezdu andorrské hranice se pohybujeme přískoky v nekončící koloně aut. Naštěstí se nám brzy podaří odbočit a ubytovat se v kempu, přímo v hlavním městě Andorra la Vella.

Šestý den je v plánu etapa královská kolem Andorry. Vyrážíme v opravdu šíleně hustém provozu k andorrské hranici na nejvyšší pyrenejský průsmyk Port d'Envalira (2 408 m), přejíždíme do Francie na Col de Puymorens, odtud sjíždíme do údolí a do Španělska. Počasí začíná být skvělé až moc. Teploměr již dávno přestal atakovat pouze 40 °C a usadil se na 42 °C.

Zajíždíme do městečka Bellvir, kde se trochu zchlazujeme a poobědváme. V televizi právě běží přímý přenos z Pamplony. Býci v ulicích vyměšují adrenalin tamějším návštěvníkům, ale asi nejenom jim, protože hostinský přenos neustále po očku sleduje. Jídla se nám však dostává, a tak vstupujeme opět do výhně a pokračujeme. Po přejezdu andorrských hranic zastavujeme u první restaurace a dáváme pívko. Číšníka lehce zarazilo, že požadujeme grande. Po druhém pivu však smutně sděluje, že již musí zavírat. Takovéhle zákazníky zde asi dlouho neměl... Při příjezdu do kempu máme najeto pěkných 140 km.

Nazítří balíme a vyrážíme k domovu. Cestou si však neodpustíme koupel ve Středozemním moři u města Perpignan. Do Mšena přijíždíme v neděli 8. 7. po ujetých 1 800 km. Letošní vyjížďka nezklamala a k již zdolaným alpským průsmykům přibýly i pyrenejské. Díky dobré přípravě každého z nás nikdo neměl žádné větší problémy, a tak jsme si mohli nerušeně užívat nádherných Pyrenejí. (ELI)

{gallery}fotogalery/Pyreneje_07{/gallery}

Více na [Pyreneje 2007](#)
240 fotek; 24 MB

